Prima instanţă: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (Judecător Barbacaru Igor)
Dosarul nr. 3a-3131/25
2-25030561-02-3a-27102025

D E C I Z I E

25 noiembrie 2025 municipiul Chişinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ
al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componenţa:
Preşedintelui completului, judecătorul Mîra Ghenadie
Judecătorilor Bostan Angela și Ghedrovici Nicolae
Grefier Mitcov Sofia

examinând în ședință închisă, cererea de apel depusă de avocatul Negru Cristina, în interesele apelantului ***** împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 12 iunie 2025, prin care s-a respins ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ depusă de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

A C O N S T A T A T :

Obiectul și temeiurile acțiunii deduse judecății:

La 7 martie 2025, avocatul Negru Cristina, în interesele reclamantului ***** a depus acțiune în contencios administrativ împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, solicitând:

1) anularea deciziei Inspectoratului General pentru Migrație nr. 472/25/DAA din 10 februarie 2025 privind respingerea cererii de azil;

2) obligarea Inspectoratului General pentru Migrație de a emite actul administrativ individual privind acordarea protecției umanitare reclamantului.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, la 21 februarie 2025, prin decizia nr. 472/25/DAA Inspectoratul General pentru Migrație a dispus respingerea cererii de azil a cetăţeanului străin *****.

Reclamantul a invocat că nu poate reveni în Federația Rusă din circumstanțele expuse în cadrul interviului la Inspectoratul General pentru Migrație. Însă, Inspectoratul General pentru Migrație a constatat că situaţia din ţara de origine a reclamantului *****, nu prezintă un pericol atât pentru viața cât pentru şi securitatea acesteia în cazul întoarcerii în țara de origine.

Reclamantul a precizat că nu poate să se întoarcă în Federația Rusă deoarece are frică pentru viața sa, motivul fricii fiind că nu se simte în siguranță.

În materie de drept, reclamantul și-a întemeiat acțiunea pe prevederile art. 219 din Codul administrativ, precum și art. 16, 17 și 19 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

Poziția pârâtului pe marginea acțiunii:

La 21 mai 2025, reprezentantul pârâtului, Inspectoratul General pentru Migrație, Tașlîc Nestor-Artur, a depus referință, prin care și-a exprimat dezacordul cu acțiunea înaintată de ***** și a solicitat respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată (f.d. 16-20).

Soluția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 12 iunie 2025, s-a respins, ca neîntemeiată, acțiunea în contencios administrativ depusă de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

Calea de atac exercitată:

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 16 iunie 2025, avocatul Negru Cristina, acționând în interesele apelantului *****, a declarat apel, solicitând casarea integrală a hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 12 iunie 2025, cu emiterea unei noi decizii privind admiterea integrală a acțiunii depusă de ***** (f.d. 33-35).

La 21 octombrie 2025, avocatul Negru Cristina, acționând în interesele apelantului ***** a prezentat motivarea apelului.

În motivarea cererii de apel, partea apelantă a invocat că hotărârea primei instanțe a fost adoptată cu încălcarea normelor de drept material și/sau procedural.

De asemenea, partea apelantă a indicat că s-a născut la ***** în or. *****, Federația Rusă, este de naționalitate rusă și de religie ortodoxă. La 7 august 2024, s-a adresat cu cerere către Inspectoratul General pentru Migrație în vederea acordării azilului pe teritoriul Republicii Moldova.

Partea apelantă a precizat că în cadrul interviului realizat de Inspectoratul General pentru Migrație, a declarat că la 29 mai 2024 a traversat frontiera din Ucraina spre Republica Moldova din motiv că în Ucraina este război.

Partea apelantă a relatat că este născută în Federaţia Rusă şi în anul 2000 a plecat la studii în Ucraina, unde s-a stabilit cu traiul având permis de şedere. Referitor la motivul solicitării azilului, a menţionat că în Ucraina este război.

Partea apelantă a indicat că în urma interviului, Inspectoratul General pentru Migraţie a emis decizia nr.472/25/DAA din 10 februarie 2025, care a fost comunicată reclamantului la 21 februarie 2025, contra semnătură.

Partea apelantă a afirmat că toate persoanele care fug din ţara lor de origine din cauza persecuţiilor sau a unor vătămări grave au dreptul să solicite protecţie

internaţională. Azilul este un drept fundamental, iar acordarea lui persoanelor care îndeplinesc criteriile stabilite în Convenţia de la Geneva din 1951 privind statutul refugiaților constituie o obligație internațională pentru statele părți, printre care se numără şi statele membre ale UE.

De asemenea, partea apelantă a susținut că instanţa superficial a reţinut că, pârâtul în decizia emisă nu a constatat în raport cu solicitantul de azil – *****, existenţa unei temeri sau a unei probabilităţi de persecuţie, în sensul prevederilor legale privind recunoaşterea statutului de refugiat. În plus, a fost conchis faptul că solicitantul de azil nu este expus unui risc serios de a fi condamnat la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, aceasta nesăvârşind nici o infracţiune pentru care să fie urmărit de către autorităţi.

Partea apelantă a susținut că nu s-au luat în considerație declarațiile sale, precum că are o opinie politică separată decât concetățenii Federației Ruse, și doar după faptul dat a declarat că nu are pe nimeni în Federația Rusă.

Partea apelantă a afirmat că a vândut toată averea pentru că nu putea să mai rămână în Federația Rusă din motivele reiterate supra.

În materie de drept, partea apelantă și-a întemeiat cererea de apel pe prevederile art. 231 - 233 din Codul administrativ.

Poziția intimatului pe marginea apelului:

Partea intimată a fost notificată despre posibilitatea depunerii referinței cu indicarea motivelor de fapt și de drept pe care își întemeiază opinia, precum și probele invocate în susținerea acesteia, însă, intimatul nu și-a exercitat dreptul de a se expune asupra cererii de apel printr-o referință.

Admisibilitatea apelului:

Potrivit fișei de repartizare a dosarului, la 27 octombrie 2025, prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor, cauza de contencios administrativ a fost repartizată spre examinare în ordine de apel, în mod automat-aleatoriu judecătorului raportor Mîra Ghenadie.

În conformitate cu prevederile art. 236 alin. (1) din Codul administrativ, „*instanţa de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului*”.

Potrivit art. 232 alin. (1) din Codul administrativ, „*apelul se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic. Instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată transmite neîntârziat apelul împreună cu dosarul judiciar, după motivarea hotărârii, instanţei de apel*”.

Din materialele cauzei rezultă că dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, a fost pronunțat public la 12 iunie 2025, iar cererea de apel a fost depusă la 16 iunie 2025. Astfel, Completul judiciar constată că apelul a fost depus în termenul legal.

Conform art. 232 alin. (2) din Codul administrativ, „*motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii*

motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată".

În speță, hotărârea motivată a fost notificată părții apelante la 15 octombrie 2025 (f.d. 43), iar motivarea apelului a fost depusă la 21 octombrie 2025. Astfel, Completul judiciar constată că motivarea apelului a fost depusă în termenul prevăzut la 232 alin. (2) din Codul administrativ.

Potrivit art. 233 alin. (2) din Codul administrativ, „*cererea de apel se semnează de apelant sau de reprezentantul lui legal ori împuternicit*".

Completul judiciar a stabilit că cererea de apel a fost semnată de către avocatul Negru Cristina, ce acționează în interesele apelantului *****, în baza mandatului seria/nr. MA 2173429 din 24 februarie 2025, anexat la lucrările cauzei (f.d. 4).

În astfel de circumstanțe, în temeiul reglementărilor prevăzute la art. 232-233, 236 și 241 din Codul administrativ, Completul specializat în materie de contencios administrativ concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a cererii de apel în cauză, motiv din care se purcede la examinarea apelului în fond.

Argumentele părților în cadrul judecării apelului:

În cadrul ședinței de judecată în instanța de apel, apelantul *****, fiind legal citat, nu s-a prezentat, însă reprezentantul acesteia, avocatul Negru Cristina, fiind prezent în ședință, a pledat pentru admiterea cererii de apel în sensul formulat.

În cadrul ședinței de judecată din instanța de apel, reprezentantul intimatului, Inspectoratul General pentru Migrație, Grossu Iulia, a pledat pentru respingerea cererii de apel și menținerea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 12 iunie 2025.

Aprecierea instanței de apel:

Subsumând punctul de vedere al participanților, normele procesuale și starea de fapt constatată în privința cererii de apel, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru conchide că apelul este admisibil pentru examinare, dar neîntemeiat, motiv pentru care se impune respingerea cererii de apel, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 240 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, „*examinând cererea de apel, instanța de apel adoptă una dintre următoarele decizii: respinge apelul*".

Potrivit art. 219 alin. (1) și (3) din Codul administrativ, „*instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces*".

În acord cu prevederile art. 225 alin. (1) - (2) din Codul administrativ, „*instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act*

administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege".

Conform jurisprudenței CtEDO instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze doar la însuşirea motivelor și concluziilor date de instanţa inferioară (*HirroBalani v. Spaniei*, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; *Georgiadis v. Greciei* nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerinţelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidenţieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esenţiale ce iau fost prezentate.

Instanţa de apel menționează că art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul justiţiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligaţiei instanţelor de judecată de a-şi argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanţelor cauzei. Îndatorirea de a motiva coerent şi unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicţii între motivare şi dispozitiv, constituie o garanţie pentru justiţiabili, în faţa eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

În opinia Completului judiciar, prima instanţă a ţinut cont de aceste deziderate şi a adoptat o hotărâre bazată pe materialul probator administrat și legislația în vigoare, asigurându-se că toate aspectele relevante au fost analizate cu rigurozitate.

Pe parcursul judecării cauzei s-a constatat că, apelantul ***** s-a născut pe *****, în or. *****, Federația Rusă, fiind cetățean al acestei țări, fapt confirmat de pașaportul seria/nr. *****, eliberat la ***** și valabil până la *****.

La 7 august 2024, ***** a depus la Inspectoratul General pentru Migrație o cerere prin care a solicitat azil în Republica Moldova (f.d.a. 2).

În cadrul notei de interviu din 6 februarie 2025, a declarat că în anul 2000 a plecat la studii în Ucraina, unde a deținut permis de ședere. La 29 mai 2024, a fost expulzată din Ucraina în Chișinău. Drept motiv al solicitării azilului în Republica Moldova a invocat războiul dintre Federația Rusă și Ucraina. Totodată, a comunicat că nu este indicat să se întoarcă în Federația Rusă, atât timp cât este război (f.d.a. 33 – 35).

Prin decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. 472/25/DAA din 10 februarie 2025, s-a respins cererea de azil, în temeiul articolului 19 alin. (3) din Constituție și al articolelor 4 alin. (3) și 60 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

Nefiind de acord, la 7 martie 2025, ***** a depus prezenta acțiune.

Prima instanță, fiind învestită cu judecarea prezentei cauze, a ajuns la concluzia netemeiniciei acţiunii şi a respins-o integral.

Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru, în limitele cererii de apel, analizând legalitatea hotărârii pronunţate în raport cu prevederile art. 225 din Codul administrativ, art. 239 - 241 din Codul de procedură civilă, constată că aceasta urmează a fi menţinută, or, instanţa de fond, corect a elucidat şi constatat circumstanţele cauzei, a verificat şi apreciat obiectiv, probele prezente la materialele cauzei, stabilind corect circumstanțele de fapt și aplicând corect legislația pertinentă ce guvernează raportul litigios.

Admisibilitatea acțiunii.

În conformitate cu art. 3 din Codul administrativ, „*legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept*".

Articolul 5 din Codul administrativ, prevede că „*activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii şi se aplică nemijlocit legea*".

Potrivit art. 20 din Codul administrativ, „*dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod*".

Conform art. 206 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, „*o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare)*".

Din punct de vedere a felului acțiunii în contencios administrativ, reieșind din cerințele formulate în acțiune, Completul de judecată apreciază acțiunea înaintată de ***** drept o acțiune în obligare, limitele controlului judiciar fiind realizat în conformitate cu prevederile art. 225 și 224 alin.(1) lit. b) din Codul administrativ.

Potrivit art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, „*cu excepţia cazurilor prevăzute la alin.(2) şi (3), judecătoriile soluţionează în fond toate acţiunile în contencios administrativ*".

În acord cu prevederile art. 196 alin. (1) din Codul administrativ, „*acţiunea în contencios administrativ se depune la instanţa de judecată în a cărei rază teritorială îşi are sediul autoritatea publică care a desfăşurat activitatea administrativă contestată, daca legea nu prevede altfel*”.

Astfel, ținând cont de obiectul acțiunii și având în vedere prevederile art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, examinarea prezentei cauze ține de competența Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, or, obiectul acesteia nu se regăsește în excepțiile de la alin. (2) și (3) a art. 191 din Codul administrativ.

Prin urmare, acțiunea în contencios administrativ a fost înaintată de reclamantul *****, cu respectarea competenței jurisdicționale materiale și teritoriale.

Conform art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, „*actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public*”.

Articolul 11 alin. (1) lit. a) și (2) din Codul administrativ, prescrie că „*actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile - actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat. Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terţii, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sunt destinatarii acestuia*”.

La caz, instanța de apel atestă că actul administrativ, identificat prin decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. 472/25/DAA din 10 februarie 2025, constituie act administrativ defavorabil reclamantului, deoarece prin acesta s-a respins cererea privind acordarea azilului, or, reclamantul, pretinde că prin acesta i-a fost încălcat dreptul de a beneficia de protecție internațională pe teritoriul Republicii Moldova.

Conform art. 53 alin.(1) din Constituție, „*persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr- un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei*”.

În conformitate cu art. 17 din Codul administrativ, „*drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă*”.

În accepţiunea art. 39 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, „*controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente*”.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, „*orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere*”.

Completul judiciar reține că, unul dintre elementele definitorii ale acțiunii în contencios administrativ, este revendicarea unui drept propriu, vătămat prin una din formele activității administrative. Or, reclamantul care înaintează acțiunea trebuie să urmărească și să justifice procesual, pentru testul de admisibilitate, revendicarea unui drept subiectiv propriu căruia i se aduce atingere prin activitatea administrativă contestată.

Reclamantul are dreptul la înaintarea acțiunii în contencios administrativ ori de câte ori se deduce la o examinare în *prima facie* - circumstanțele din cererea sa, acte, dosar administrativ etc. probabilitatea (posibilitatea) lezării unui drept al său prin actul administrativ individual contestat. Probabilitatea că dreptul subiectiv ar putea fi vătămat este prezumată de fiecare dată când o persoană este destinatar (art. 11 alin. (2) enunțul 1 din Codul administrativ) al actului administrativ individual defavorabil sau este terț.

În speță, reclamantul ***** este destinatarul actului administrativ contestat.

În lumina circumstanțelor relatate, Completul de judecată conchide că prin acțiunea depusă, ***** a revendicat apărarea pe calea controlului judecătoresc a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ. Corespunzător, condiția revendicării unui drept legitim și în conformitate cu art. 39 din Codul administrativ este întrunită.

În conformitate cu art. 163 lit. c) din Codul administrativ, „*procedura de examinare a cererii prealabile nu se efectuează dacă:* ***c) legea prevede expres adresarea nemijlocită în instanţa de judecată***”.

Conform art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, prevede că „*până la înaintarea acţiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă,* ***cu excepţiile prevăzute de lege***”.

Potrivit art. 61 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, „*1) Deciziile privind cererile de azil pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ fără respectarea vreunei proceduri prealabile*”.

În acelaşi timp, art. 209 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, stipulează că, „*acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin.(1) referitoare la nesoluţionarea în termen se aplică corespunzător*”.

Din lucrările cauzei rezultă că la 10 februarie 2025, Inspectoratul General pentru Migrație, a emis decizia nr. 472/25/DAA, prin care s-a respins cererea de azil depusă de *****.

Decizia contestată a fost notificată reclamantului ***** la 21 februarie 2025 (f.d.a. 43).

La 7 martie 2025, ***** a depus prezenta acțiune în contencios administrativ.

Astfel, coroborând prevederile normelor legale citate anterior, cu circumstanțele de fapt ale cauzei, Completul judiciar statuează că, reclamantul ***** este subiect de sesizare a instanței de contencios administrativ, a respectat procedura de adresare în instanța de judecată, precum și termenul de depunere a acțiunii în instanța de judecată, iar acțiunea depusă nu este exceptată de la controlul judiciar, prin urmare motive de inadmisibilitate a acțiunii în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, la caz nu sunt, din care considerente, instanța de fond corect a conchis asupra întrunirii condițiilor de admisibilitate a acțiunii.

Referitor la fondul acțiunii.

Potrivit art. 224 alin. (1) lit. b) și f) din Codul administrativ, „*examinând acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: b) în baza unei acţiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă şi obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenţiei reclamantului de emitere a actului este întemeiată;* ***f) respinge acţiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condiţiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit.a)–e)***”.

Conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, „*fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia*”.

La acest capitol, se reține și dispozițiile art. 22 alin. (1) coroborat cu art. 219 alin. (1) din Codul administrativ, care stipulează că, „*instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți*”.

În cele ce succed, Completul judiciar reiterează că reclamantul ***** înaintând prezenta acțiune, solicită:

1) anularea deciziei Inspectoratului General pentru Migrație nr. 472/25/DAA din 10 februarie 2025 privind respingerea cererii de azil;

2) obligarea Inspectoratului General pentru Migrație de a emite actul administrativ individual privind acordarea protecției umanitare reclamantului

Astfel, în contextul pretențiilor deduse judecății, instanța de apel reține că, potrivit art. 19 alin. (1) și (3) din Constituție, „*(1) Cetăţenii străini şi apatrizii au aceleaşi drepturi şi îndatoriri ca şi cetăţenii Republicii Moldova, cu excepţiile*

stabilite de lege. (3) Dreptul de azil se acordă şi se retrage în condiţiile legii, cu respectarea tratatelor internaţionale la care Republica Moldova este parte".

Conform art. 1 din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, „*Prezenta lege reglementează intrarea, aflarea şi ieşirea străinilor pe/de pe teritoriul Republicii Moldova, acordarea şi prelungirea dreptului de şedere, repatrierea, documentarea acestora, stipulează măsuri de constrîngere în caz de nerespectare a regimului de şedere şi măsuri specifice de evidenţă a imigraţiei, în conformitate cu obligaţiile asumate de Republica Moldova prin tratatele internaţionale la care este parte*".

Potrivit art. 3 din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, „*în sensul prezentei legi, următoarele noţiuni principale semnifică:*

străin *– persoană care nu deţine cetăţenia Republicii Moldova sau care este apatrid;*

autoritate competentă pentru străini – „*autoritate administrativă, subordonată Ministerului Afacerilor Interne, care asigură implementarea prevederilor prezentei legi, a politicilor publice, exercitând atribuții în domeniul integrării străinilor, al readmisiei în conformitate cu acordurile bilaterale, al azilului, precum și alte atribuții stabilite prin actele normative și tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte*".

În temeiul art. 6 alin. (1) din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, „*(1) Intrarea pe teritoriul Republicii Moldova este permisă străinilor care întrunesc următoarele condiţii: a) posedă un document de călătorie valabil, recunoscut sau acceptat de Republica Moldova, dacă prin tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte nu se prevede altfel; b) posedă viză acordată în condiţiile prezentei legi sau, după caz, permis de şedere valabil ori buletin de identitate pentru refugiaţi sau pentru beneficiarii de protecţie umanitară, ori confirmare a dreptului de aflare pe teritoriul Republicii Moldova, dacă prin tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte nu s-a stabilit altfel; c) prezintă documente care justifică scopul intrării, precum şi dovada unor mijloace corespunzătoare atît pentru întreţinere pe perioada şederii, cît şi pentru întoarcere în ţara de origine sau pentru tranzit către un alt stat în care există siguranţa că li se va permite intrarea; d) prezintă garanţii că li se va permite intrarea pe teritoriul statului de destinaţie sau că vor părăsi teritoriul Republicii Moldova, în cazul străinilor aflaţi în tranzit; e) nu sunt incluşi în categoria străinilor împotriva cărora s-a instituit măsura interdicţiei de intrare în Republica Moldova conform art.9 sau care au fost declaraţi indezirabili conform art.55; f) nu prezintă pericol pentru securitatea naţională, ordinea şi sănătatea publică; g) nu a fost instituit un consemn nominal de nepermitere a intrării în Republica Moldova*".

Potrivit art. 3 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, „*În sensul prezentei legi, următoarele noţiuni principale semnifică:*

azil *– instituţie juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecţie, recunoscându-i statutul de refugiat şi acordându-i protecţie umanitară, protecţie temporară sau azil politic;*

beneficiar de protecție internațională *– cetățean străin sau apatrid căruia i s-a recunoscut statutul de refugiat sau i s-a acordat protecție umanitară, astfel cum sunt definite la art. 17 și 19;*

beneficiul dubiului *– principiu procedural aplicat persoanei care întruneşte condiţiile art.44;*

cerere de azil *– manifestare de voinţă, exprimată în scris sau oral în faţa autorităţilor competente, din care să rezulte că se solicită o formă de protecţie pe teritoriul Republicii Moldova;*

procedură de azil *– totalitate a actelor şi acţiunilor îndeplinite, precum şi activităţilor desfăşurate de autorităţile competente, în vederea acordării unei forme de protecţie pe teritoriul Republicii Moldova;*

protecție internațională *– statut de refugiat și statut conferit prin protecție umanitară, definite la art. 17 și 19;*

solicitant sau solicitant de azil *– străinul care a depus o cerere de azil, nesoluţionată încă prin decizie irevocabilă;*

statut de refugiat *– formă de protecţie, recunoscută de Republica Moldova, a cetăţeanului străin sau apatridului care întruneşte condiţiile prevăzute în Convenţia privind statutul refugiaţilor, încheiată la Geneva la 28 iulie 1951, precum şi în Protocolul privind statutul refugiaţilor din 31 ianuarie 1967;*

ţară de origine *– ţară al cărei cetăţean este străinul sau, dacă acesta deţine multiple cetăţenii, fiecare ţară al cărei cetăţean este, iar în cazul apatridului, ţara în care acesta îşi avea domiciliul legal şi obişnuit*”.

Conform art. 4 lit. c) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, „*Inspectoratul General pentru Migrație: c) înregistrează cererile solicitanților de azil, îi intervievează, colectează datele și probele necesare completării dosarului la fiecare cerere de azil, precum și prelucrează datele cu caracter personal în condițiile prevăzute de legislație*”.

În acord cu prevederile art. 5 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, „*1) Consilierul de decizie intervievează, analizează motivele invocate și înaintează propuneri privind emiterea deciziei asupra cererii de azil. (2) Conducătorii direcțiilor regionale ale Inspectoratului General pentru Migrație emit decizii, dispoziții cu privire la cererea de azil*”.

Potrivit art. 16 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, „*în condițiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova*

persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecţie: a) statutul de refugiat; b) protecţie umanitară; c) protecţie temporară; d) azil politic".

În conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, „*(1) Statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara ţării a cărei cetăţenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu doreşte să se pună sub protecţia acestei ţări; sau care, nedeţinînd nici o cetăţenie şi găsindu-se în afara ţării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu doreşte să se reîntoarcă*".

Conform art. 19 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, „*Protecţia umanitară se acordă străinului care nu îndeplineşte condiţiile pentru recunoaşterea statutului de refugiat, dar în a cărui privinţă există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în ţara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu doreşte să obţină protecţia respectivei ţări*".

Potrivit art. 41 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, „*Autorităţile competente asigură accesul la procedura de azil oricărui străin, aflat pe teritoriul Republicii Moldova sau la frontieră de stst, din momentul manifestării de voinţă, exprimată în scris sau verbal, din care să rezulte că acesta solicită protecţia statului Republica Moldova*".

Conform art. 44 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, „*Atunci cînd o parte din motive sau cînd toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecţie, nu sunt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sînt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiţii: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-şi susţine cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziţia solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declaraţiile solicitantului sînt considerate coerente şi plauzibile şi nu sînt contrazise de informaţiile din ţara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cît mai curînd posibil, iar eventuala întîrziere este justificată prin motive întemeiate;e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită*".

În temeiul art. 45 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, „*(1) Actele considerate ca fiind o persecuţie, în sensul art.17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art.15 alin.(2) din Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale,*

încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr.1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menţionată la lit.a). (2) Actele de persecuţie care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(1) pot să ia forma: a) actelor de violenţă fizică şi psihică, inclusiv a celor de violenţă sexuală; b) măsurilor legale, administrative, poliţieneşti şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporţionate; d) imposibilităţii rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporţionate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvîrşirea de infracţiuni sau de acte care cad sub incidenţa clauzelor de excludere prevăzute la art.17; f) abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva copiilor. (3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înţelege prezenţa uneia din următoarele situaţii: a) existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului execuţiei; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine; c) ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern".

Potrivit art. 46 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, „*(1) La aprecierea motivelor de persecuţie, autorităţile competente trebuie să ţină cont de următorii factori: a) conceptul de rasă, care include considerente de culoare, descendenţă sau de apartenenţă la un anumit grup etnic; b) conceptul de religie, care include orientarea spre credinţe teiste, nonateiste şi ateiste, participarea sau neparticiparea la ritualuri formale în public sau în mod privat, fie singur, fie împreună cu alţii, alte acte religioase sau exprimări ale credinţelor, sau forme de conduită personală ori comună bazate sau impuse de o anumită religie; c) conceptul de naţionalitate nu se va limita la noţiunea de cetăţenie sau la apatridie, dar va include apartenenţa la un grup determinat prin identitatea sa culturală, etnică sau lingvistică, prin originile geografice sau politice comune ori prin relaţia pe care o are cu populaţia unui alt stat; d) conceptul de grup social, în cazul în care: - membrii numitului grup au caracteristici înnăscute sau un trecut comun, care nu poate fi schimbat, sau trăsături ori credinţe atît de importante pentru identitate şi conştiinţă încît persoana nu poate fi forţată să renunţe la ele; - grupul are o identitate distinctă în ţara respectivă deoarece este perceput ca fiind diferit de restul societăţii; - în funcţie de circumstanţele din ţara de origine, un anumit grup social poate include un grup bazat pe trăsături comune orientării sexuale. Orientarea sexuală nu poate fi considerată o trăsătură a grupului social, în sensul prezentului articol, atunci cînd acţiunile specifice orientării sexuale*

sînt fapte penale potrivit legislaţiei Republicii Moldova. Aspectele referitoare la sexe pot fi incluse în noţiunea de orientare sexuală, cu condiţia să nu fie unicul motiv al aplicării acestui articol; e) conceptul de opinie politică, care include deţinerea unei opinii cu privire la o anumită problemă, legată de eventuali agenţi de persecuţie menţionaţi la art.47 şi de politicele şi metodele acestora, indiferent dacă acea opinie a fost sau nu manifestată de solicitant. (2) Conform noţiunii de refugiat, trebuie să existe o legătură între motivele menţionate în prezentul articol şi actele de persecuţie stabilite la art.45 alin.(1) şi (2). (3) În evaluarea temerii bine întemeiate de persecuţie nu are importanţă că solicitantul are trăsăturile rasiale, religioase, de naţionalitate, sociale sau politice care au determinat acţiunea de persecuţie, cu condiţia ca o asemenea caracteristică să-i fi fost atribuită de către agentul de persecuţie".

Conform art. 48 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, „*(1) La evaluarea temerii bine întemeiate de persecuţie sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autorităţile competente trebuie să se bazeze atît pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii ţării de origine, cît şi pe cele care s-au desfăşurat ulterior părăsirii ţării sale de origine. (2) O temere bine întemeiată de persecuţie sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acţiuni exercitate de solicitant după părăsirea ţării de origine, în special în cazul în care s-a stabilit că acţiunile respective constituie expresia şi continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în ţara de origine*".

În acord cu prevederile art. 51 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, „*(1) Cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce: a) s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat; b) se află pe teritoriul Republicii Moldova; c) în ţara de origine a străinului cu drept de şedere în Republica Moldova au survenit evenimente care îl determină să ceară protecţie*".

Conform art. 56 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, „*La analizarea cererii de azil, se va ţine cont: a) de vîrsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naţionalitatea, ţările şi locurile de reşedinţă anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate şi de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecţie; b) de faptele relevante referitoare la ţara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile şi regulamente din ţara de origine şi de modalitatea în care sînt aplicate; c) de declaraţiile şi documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informaţiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuţiei sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în ţara de origine; d) de situaţia individuală sau de circumstanţele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuţie sau vătămări grave; e) de acţiunile solicitantului, ulterioare părăsirii ţării de origine: au fost ele direcţionate exclusiv sau în principal spre crearea condiţiilor necesare depunerii*

cererii de azil, evaluării posibilităţii ca aceste acţiuni să conducă la persecuţie sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în ţara de origine; f) de existenţa posibilităţii ca solicitantul să beneficieze de protecţia unei alte ţări, a cărei cetăţenie a dobîndit-o".

Potrivit art. 60 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, „*(1) După intervievarea solicitantului de azil, în baza materialelor cuprinse în dosar, se emite una dintre următoarele decizii: a) recunoaşterea statutului de refugiat; b) acordarea protecţiei umanitare; c) respingerea cererii de azil*".

Așadar, în sensul normelor enunțate, Completul de judecată clarifică faptul că noțiunea de „azil" reprezintă o instituție juridică prin care statul acordă protecție unui străin, recunoscându-i statutul de refugiat și oferindu-i forme de protecție care pot include protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic.

În același timp, Completul judiciar menționează că, instituţia azilului este, în general, abordată din două puncte de vedere distincte: (*i*) al statului care acordă acest statut și (*ii*) al persoanelor care îl solicită. Din punctul de vedere al statului, acordarea sau refuzul de a acorda azil reprezintă un drept suveran. Statul poate să permită intrarea şi şederea pe teritoriul său a unor străini supuşi persecuţiilor politice în statul a căror cetăţeni sunt. Totodată, statul solicitat nu are o obligaţie de a răspunde favorabil la o cerere de azil, care poate fi refuzată. Astfel, dreptul de a aprecia în fiecare caz în parte, temeinicia cazurilor care motivează o cerere de azil aparţine exclusiv statului solicitat.

Deci, în ceea ce privește motivele invocate de reclamant/apelant pentru acordarea unei forme de protecție în sensul Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, instanța de apel, după cercetarea stării de fapt, constată că în cazul solicitantului de azil *****, nu s-au identificat temeri justificate și întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, că el se află în afara țării a cărei cetățenie o deține datorită acestei temeri și nu dorește să se pună sub protecția acestei țări și ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Raportând prevederile normelor citate la circumstanțele cauzei, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Curții de Apel Centru reține că, la 7 august 2024, apelantul ***** s-a adresat cu o cerere de azil în Republica Moldova. În cadrul interviului, solicitantul ***** a declarat că în anul 2000 a plecat la studii în Ucraina, unde a deținut permis de ședere. La 29 mai 2024, a fost expulzată din Ucraina în Chișinău. Drept motiv al solicitării azilului în Republica Moldova a invocat războiul dintre Federația Rusă și Ucraina. Totodată, a comunicat că nu este indicat să se întoarcă în Federația Rusă, atât timp cât este război.

La 10 februarie 2025, Inspectoratul General pentru Migrație a emis Decizia nr. 472/25/DAA prin care s-a respins cererea de azil, în temeiul articolului 19 alin. (3) din Constituție și al articolelor 4 alin. (3) și 60 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

În motivarea soluției adoptate, autoritatea publică pârâtă a reținut că, din analiza conceptului fundamental de „temere bine întemeiată de persecuție", sub aspectul celor două elemente care îl compun, elementul subiectiv și obiectiv, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție în sensul Convenției din 1951. Cererea solicitantului ***** nu îndeplinește condițiile prevăzute la art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova. De asemenea, analizând cererea de azil din perspectiva încadrării în elementele definiției protecției umanitare, conform art. 45 alin. (3) din aceeași lege, s-a concluzionat că situația din țara de origine a solicitantului nu prezintă un pericol pentru viața și securitatea acestuia în caz de întoarcere. Astfel cererea solicitantului ***** nu întrunește condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare conform art. 19 din Legea nr. 270/2008.

Completul judiciar subliniază că declarațiile formulate de solicitant nu pot fi evaluate izolat, într-un mod abstract, fără legătură cu fapte și circumstanțe concrete. Aceste afirmații trebuie examinate în corelație cu evenimente sau situații reale, verificabile, care pot demonstra existența unui risc individualizat de persecuție. Totodată, pentru a aprecia temeinicia acestor declarații, este esențială o cunoaștere detaliată și actualizată a condițiilor sociale, politice și juridice din statul de origine al solicitantului, în speță Federația Rusă, pentru a determina dacă temerile exprimate sunt reale, personale și justificate în contextul respectiv.

La caz, Completul judiciar constată că ***** a intrat pe teritoriul Republicii Moldova la 29 mai 2024. Ulterior, cererea de azil a fost depusă de către ***** la data de 7 august 2024, adică la aproximativ două luni după intrarea sa pe teritoriul Republicii Moldova.

În opinia Completului de judecată, aceste circumstanțe ridică dubii legate de autenticitatea temerii de persecuție invocată de reclamant. În mod obișnuit, cererile de azil sunt depuse imediat ce o persoană ajunge pe teritoriul Republicii Moldova, pentru a solicita protecție internațională (art. 51 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008).

Completul judiciar reține că potrivit declarațiilor apelantului, ***** a părăsit legal țara de origine în anul 2000, plecând în Ucraina, la studii. De asemenea, în cadrul procedurii administrative s-a constatat că ***** nu a fost condamnată, arestată, reținută sau judecată în țara sa de origine.

În acest context, instanța de apel reține că, Convenția privind statutul refugiaților din 1951 prevede cinci motive principale de persecuție în baza cărora o persoană poate solicita protecție internațională, și anume: *rasa* (incluzând trăsături fizice, descendența sau apartenența la un anumit grup etnic); *religia* (incluzând

convingerile religioase, participarea la practici religioase sau apartenența la o comunitate religioasă); *naționalitatea* (se referă la cetățenie sau la apartenența la un grup etnic sau național distinct); *apartenența la un anumit grup social* (include persoane care împărtășesc o caracteristică comună fundamentală pentru identitatea lor sau care nu pot renunța la această caracteristică (de exemplu, genul, orientarea sexuală, statutul social, etc.); *opiniile politice* (persecuția din cauza convingerilor politice reale sau atribuite unei persoane).

Astfel, fel, cu referire la alegațiile apelantului ***** precum că nu dorește să se reîntoarcă în Federația Rusă, invocând o „frică pentru viața sa" și existența unei opinii politice distincte față de cea a concetățenilor săi, Completul judiciar reține că aceste afirmații, nu au fost susținute prin elemente factuale concrete, coerente și verificabile, apte să indice că apelantul ar fi vizată în mod individual de eventuale acte de persecuție, în sensul art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270/2008.

În particular, instanța observă că, din materialele dosarului și din conținutul interviului, nu rezultă că apelantul ar fi desfășurat activități politice, ar fi participat la manifestații, ar fi făcut declarații publice sau ar fi fost implicată în acțiuni care, în mod rezonabil, să o expună unor măsuri represive din partea autorităților ori a altor agenți de persecuție. Totodată, nu se atestă existența unor demersuri concrete ale autorităților din țara de origine îndreptate împotriva sa, care să confere temerii invocate caracterul de „temere bine întemeiată", astfel cum o cere cadrul legal.

Or, simpla invocare a unei temeri generale, desprinsă de circumstanțe individualizate și de o minimă justificare factuală, nu este suficientă pentru a angaja protecția conferită de statutul de refugiat. În evaluarea cererii, nu este determinată doar sinceritatea percepută a solicitantului, ci, preponderent, existența unui risc real și individual de persecuție, raportat la unul dintre motivele prevăzute expres de lege (rasă, religie, naționalitate, apartenența la un grup social, opinie politică) și la agenții de persecuție, în accepțiunea legislației speciale.

De asemenea, Completul judiciar reține că motivul principal declarat pentru solicitarea azilului a fost războiul din Ucraina și imposibilitatea de a rămâne pe teritoriul acestei țări, apelantul relatând că a traversat frontiera din Ucraina spre Republica Moldova din considerente de securitate generate de conflictul armat. Or, asemenea împrejurări, chiar dacă pot descrie o situație dificilă, nu echivalează, prin ele însele, cu persecuția în sensul art. 17 din Legea nr. 270/2008, în lipsa unui risc de persecuție personalizat în țara de origine, Federația Rusă, ori a unui risc de vătămări grave în accepțiunea art. 45 alin. (3) din aceeași lege.

Sub acest aspect, instanța de apel constată că apelantul nu a demonstrat existența unor „motive serioase și întemeiate de a crede" că, în cazul întoarcerii în Federația Rusă, ar fi supusă unui risc real de a suferi vătămări grave, astfel cum prevede art. 19 coroborat cu art. 45 alin. (3) din Legea nr. 270/2008. Mai mult, Completul judiciar observă că apelantul nu a furnizat niciun mijloc probator care să demonstreze că și-a exprimat public opoziția față de regimul politic, aspecte care ar

putea fundamenta o temere legitimă de persecuție. În lipsa unor probe concrete și a unei relatări coerente și credibile, susținerea apelantului apare ca fiind neconvingătoare sub aspectul îndeplinirii condițiilor pentru recunoașterea statutului de refugiat.

Astfel, în cadrul procedurii administrative, precum și în fața instanței, partea reclamantă a invocat o serie de circumstanțe generale, referitoare la faptul că are frică pentru viața sa din cauza războiului. Totodată, din declarațiile părții reclamante nu rezultă indicii credibile privind implicarea sa activă într-un context politic sau social care să fi atras atenția autorităților din țara de origine. Mai mult, potrivit informațiilor prezentate de partea pârâtă, nu există date privind acțiuni concrete îndreptate împotriva lui *****.

Prin urmare, instanța de apel constată că apelantul ***** nu a reușit să susțină prin probe pertinente și concludente afirmațiile sale de teamă față de persecuții sau alte vătămări grave la care ar putea fi expus în Federația Rusă, or, nu au fost constatate circumstanțe sau probe care să arate că la revenirea reclamantului în Federația Rusă acesta s-ar afla în pericol. Instanțele tind să acorde protecție internațională atunci când există dovezi clare și suficiente privind pericolul real, iar teama invocată este justificată și bine fundamentată în contextul concret.

La acest capitol, se notează că, Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților la pct. 38 prevede că: „Elementului temere – care este o situaţie de spirit şi o condiţie subiectivă – îi este adăugat calificativul „bine întemeiat”. Astfel, rezultă că statutul de refugiat nu este determinat doar de simpla existenţă a unei stări de spirit a celui în cauză, ci şi de situaţia obiectivă pe care se bazează aceasta. Termenul „temeri bine întemeiate” conţine deci atât un element subiectiv cât şi unul obiectiv, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate considerație ambele elemente”.

Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, cauza *J.K. și alții c. Suediei* (nr. 59166/12, § 86, 23 august 2016), existența unei temeri bine întemeiate presupune un element subiectiv – „starea de spirit a persoanei” și un element obiectiv „circumstanțe care justifică rezonabil această temere”.

Cu toate acestea, la caz, instanța de apel atestă că, solicitantul de protecție internațională nu a prezentat dovezi concrete care să arate că autoritățile din Federația Rusă i-ar fi cauzat dificultăți sau l-ar fi persecutat. Iar în lipsa unor dovezi specifice privind acte sau acțiuni ale autorităților care ar putea pune în pericol viața sau integritatea solicitantului, afirmațiile acesteia sunt considerate prea generale pentru a susține o teamă întemeiată de persecuție.

Așadar, în opinia Completul judiciar, temerea invocată de solicitant nu este una întemeiată şi nu există o probabilitate reală ca, în cazul întoarcerii în țara de origine, viața şi integritatea corporală a acesteia să fie puse în pericol, nefiind prezentate suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul

de protecție internațională să fie supus acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale, care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin.(1) şi (2) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008.

Deci, este relevant faptul că, apelantul se bucură de protecția autorităților naționale în țara de origine și acestea niciodată nu au întreprins careva măsuri împotriva apelantului, ce ar pune în pericol viața și integritatea acesteia.

Prin urmare, Completul de judecată conchide că, în cadrul procedurii administrative desfășurate, examinând cererea de azil, autoritatea publică pârâtă a luat în considerare următoarele criterii obiective: a) vârsta, trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naţionalitatea, ţările şi locurile de reşedinţă anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate şi de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecţie; b) faptele relevante referitoare la ţara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile şi regulamentele din ţara de origine şi de modalitatea în care sunt aplicate; c) declaraţiile şi documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informaţiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuţiei sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în ţara de origine; d) situaţia individuală sau de circumstanţele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuţie sau vătămări grave; e) acţiunile solicitantului, ulterioare părăsirii ţării de origine: au fost ele direcţionate exclusiv sau în principal spre crearea condiţiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilităţii ca aceste acţiuni să conducă la persecuţie sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în ţara de origine; f) existenţa posibilităţii ca solicitantul să beneficieze de protecţia unei alte ţări, a cărei cetăţenie a dobândit-o.

În acest sens, prin prisma prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care garantează că nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante, coroborate cu prevederile Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, reieșind din circumstanțele personale care îl caracterizează pe solicitant și succesivitatea acțiunilor și inacțiunilor sale în timp în raport cu țara de origine, se constată că nu au fost constatate temeri justificate că în țara de origine, viaţa solicitantului îi va fi pusă în pericol ori că va fi supus la torturi, tratamente inumane sau degradante.

Generalizând cele expuse *supra*, instanța de apel conchide că apelantul ***** nici în procedura administrativă de azil, nici pe parcursul examinării cauzei în instanța de fond, și nici pe parcursul examinării cauzei în ordine de apel nu au prezentat probe care să dovedească careva acțiuni de persecuție ale autorităților Federației Ruse în adresa sa.

În consecință, examinând cu atenție argumentele formulate de reclamant/apelant atât în cererea de chemare în judecată, cât și în cererea de apel, prin raportare la circumstanțele concrete ale cauzei, precum și la dispozițiile legale incidente, instanța de apel reține că activitatea desfășurată de autoritatea publică

pârâtă a fost conformă cu legea. Astfel, acțiunile întreprinse de autoritate au fost realizate în limitele competențelor legale, cu respectarea normelor de procedură și a drepturilor solicitanților, fără a se constata abuzuri, omisiuni sau depășiri ale atribuțiilor prevăzute de cadrul juridic în vigoare. Prin urmare, instanța de apel conchide că măsurile contestate sunt legale, justificate și temeinic fundamentate.

În lumina celor menționate *supra*, având în vedere că cererea apelantului ***** nu întrunește condiţiile pentru accesul la procedura de azil în Republica Moldova, Completul judiciar conchide că instanța de fond întemeiat a stabilit că Decizia nr. 472/25/DAA din 10 februarie 2025, prin care s-a respins cererea de azil depusă de *****, este legală și întemeiată, iar pretențiile reclamantului formulate în prezenta acțiune, inclusiv privind obligarea Inspectoratului General pentru Migrație să emită decizia privind admiterea cererii de azil, sunt neîntemeiate.

Sub aspectul motivării hotărârii atacate, Completul de judecată menționează că, este motivată în mod corespunzător o decizie care permite părților să facă uz efectiv de dreptul lor de apel (*Hirvisaari v. Finlandei*, pct. 30). Întinderea obligației privind motivarea poate varia în funcție de natura deciziei și trebuie analizată în lumina circumstanțelor speței: trebuie să se țină seama în special de diversitatea motivelor pe care un justițiabil le poate ridica în instanță și de diferențele din statele contractante în materie de dispoziții legale, cutume, concepții doctrinare, prezentarea și redactarea hotărârilor și deciziilor (*Ruiz Torija v. Spaniei*, pct. 29; *Hiro Balani v. Spaniei*, pct. 27).

Astfel, analizând hotărârea judecătorească în contextul obligației instanței judecătorești de a-și motiva hotărârea, inclusiv analiza argumentelor principale ale reclamanților în acțiune, Completul de judecată observă că judecătorul instanței de fond a motivat hotărârea sa în lumina circumstanțelor cauzei și a înscrisurilor prezentate, iar prin interpretarea corectă a normelor materiale, just a ajuns la concluzia respingerii pretențiilor reclamantului *****.

Din considerentele enunțate, instanța de apel concluzionează că prima instanță a examinat cauza sub toate aspectele, stabilind cu certitudine raportul juridic litigios, circumstanțele de fapt caracteristice acestuia, precum și legea materială care guvernează raportul respectiv, asigurând participanților la proces condiții obiective și echitabile pentru exercitarea drepturilor și obligațiilor procedurale. Acest fapt se încadrează în respectarea dreptului părților la un proces echitabil, garantat de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Completul judiciar învederează că soluția asupra fondului cauzei, la care a ajuns instanţa de fond, de respingere ca neîntemeiată a acțiunii în contencios administrativ formulată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, este compatibilă cu prevederile articolului 6 § 1 CEDO, fiind prevăzută de art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ.

Finalmente, Completul de judecată punctează că, apelantul *****, utilizând calea de atac - apelul, nu a indicat care anume circumstanțe urmau a fi stabilite și nu au fost stabilite de către instanța de fond, precum și nu a indicat din care considerente hotărârea contestată este ilegală, efectuând o reexpunere a cerințelor și poziției formulate în acțiunea de contencios administrativ. Respectiv, simpla nemulțumire a părților de soluția adoptată de instanța inferioară, nu poate constitui motiv de admitere a cererii de apel, dacă nu este invocat sau dacă din conținutul apelului nu se întrezărește vreunul din temeiurile de apel expres prevăzute de lege, iar prin prisma jurisprudenței CtEDO, apelul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri.

În consecință, sintetizând cele detaliate mai sus, statuând cu certitudine că argumentele părții apelante sunt neîntemeiate, iar hotărârea instanţei de fond este legală și întemeiată, Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ al Curții de Apel Centru conchide asupra respingerii apelului declarat de avocatul Negru Cristina, în interesele apelantului *****, cu menținerea fără modificări a hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 12 iunie 2025.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a), alin. (3) din Codul administrativ și art. 389-390 din Codul de procedură civilă, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E :

Se respinge apelul declarat de avocatul Negru Cristina, în interesele apelantului *****.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 12 iunie 2025.

Decizia este executorie de la emitere, însă cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție. Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiţie în termen de două luni.

Preşedintele completului, judecătorul Mîra Ghenadie

Judecătorii Bostan Angela

Ghedrovici Nicolae